

BIBELSK TRO

Nr. 5
Okt. 1997

6. årgang

5

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ
BIBELENS
Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:

Kristendoms formål er å fremme bibelens kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstas i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileding til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), bonde Kristian Byberg (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Leif Jan Krogdal og tømrer Malvin Jekteberg.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, misjonær Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Bjørn Lende, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lektor/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, typograf Narve Holmen, adjunkt Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på
evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Olav Hermod Kydland
Guttorm Raen
Olav Toft

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4350 Nærøsund
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll
Postgiro: 0825 05.78300
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf. 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.
Årsabonnement:
Norge og Norden kr.100,-
Til andre land kr.125,-
Skoleungdom kr.70,-

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i
lederspalten.*
*Konkrete synspunkter
forøvrig står de respektive
forsfattere ansvarlig for.*
*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig for
at ikke noe bryter med
stiftelsens formål og grunnlag.*
*Unntak fra dette kan være
ytringer i klipp- og leserbrev-
spalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Torleiv Åreskjold

Trykk: Allservice, Stavanger
Tlf. 51 82 84 86

Innhold

«De gamle stier»	2
Leder. <i>Olav Hermod Kydland.</i>	
Våk derfor	3
Andakt. <i>Ivar Lyster.</i>	
Hva er vekkelse?	4
Troslivet. <i>Oddvar Dahl.</i>	
Åndelig avmakt	6
Fra troens slagmark. <i>Terje Treidene.</i>	
Hva taler Gal 3,28 om?	8
Tolkninger. <i>Guttorm Raen.</i>	
Uklarhet i forkynnelsen om dåpen	10
Avis-klipp. <i>Carl Fr. Wisløff.</i>	
Krisen i barne- og ungdomsarbeidet	11
Søkelys på arbeidsmåter. <i>Odd Eivind Stensland.</i>	
«Kristendomsfaget» og «Allah og Gud»	16
Kommentar. <i>Olav Toft.</i>	
Troslæren til Øivind Andersen	17
Bokmelding. <i>Reidar Eriksen.</i>	
Det er hans verk	18
Bibelstudieserie. <i>Nils Dybdal-Holthe.</i>	
Profeten Joel og endetiden	21
Bibelforum. <i>Dag Risdal.</i> Leksjon 6.	
Er skatten min?	24
Bokklipp. <i>Gudmund Vinskei.</i>	

«Gud la ditt ord i nåde lykkes»

*Gud, la ditt ord i nåde lykkes
og vokse både dag og natt,
men kveles og med rot opprykkes
hver vekst du ikke selv har satt!
All Satans løgn og lærdom knus!
Med Ånd og sannhet fyll ditt hus!*

(Magnus B. Landstad 1861, Sangboken, nr 11)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i desember.

«De gamle stier»

Av Olav Hermod Kydland

«Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den. Så skal dere finne hvile for deres sjeler», sier Herren i Jer 6,16. Det sies imidlertid videre at israelsfolket ikke ville vandre på den.

Spørsmålet om «de gamle stier» og hvordan en skal følge den, er et tema som det stadig fokuseres på blant enkelte troende. Da spørsmålet er svært aktuelt, vil vi komme med noen tanker i den forbindelse.

En vanskelig tid

Vi lever i en vanskelig og ond tid på mange måter. Den kristne enhetskulturen er borte, og pluralismen er den rådende filosofi. Relativisme og toleranse er nøkkelord, mens absolutte verdier er forkastet hos folk flest. De fleste er slaver under denne verdens ideologier, tanker, ønsker, lyster og begjær. Med andre ord drives de fram av tidsåndens diktatur. I steften for å spørre etter en nådig Gud, spørres det og søkes det etter «brød og sirkus».

Syndens og dødens krefter er iøyenfallende. Både i samfunnsliv og i kristenhet viser forfalls- og frafallskreftene seg tydelig.

Spørsmålet tvinger seg fram hos enkelte: Hva skal vi gjøre? Alt virker så vanskelig og innfløkt. Makten vi å kjempe mot disse sterke og uhyggelige frafallskreftene? Finnes det noen farbar vei å gå?

Guds ord gir det samme svar i dag som på profeten Jeremias tid:

«Spør etter de gamle stier ... Så skal dere finne hvile for deres sjeler».

Et fast holdepunkt

Gud være takk: Vi har et fast holdepunkt. Gud har gitt oss Den hellige skrift, Guds inspirerte og ufeilbarlige ord, som kan gjøre oss vis til frelse ved troen Jesus Kristus (se 2 Tim 3,14ff).

Guds tanker er høyere enn menneskers tanker (se Jes 55) og «For da verden ikke ved sin visdom kjente Gud i Guds visdom, fant Gud det for godt å frelse dem som tror ved forkynnelsens dårskap» (1 Kor 1,21).

Denne verdens ideologier, tanker og ønsker er dennesidige, skapt av mennesker som står Gud og hans Ånd imot, og de skaper kaos og ufred blant mennesker. Selv

om noen mennesker søker forløsning og lager sine egne forløsningsveier, så finner de ikke fram til Gud. De søker nemlig på feil sted. For det er ikke frelse i noen annen enn Jesus Kristus (se Apkj 4,12).

Derfor er det maktpåliggende å forkynne Jesus Kristus som korsfestet. Selv om hele Guds råd skal forkynnes, må forkynnelsen av lov/evangelium, synd/nådestå i sentrum. «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveeggget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertes tanker og råd» (Hebr 4,12). Ja, loven skal forkynnes for å dømme hjertene slik at synderen får bruk for frelsen i Jesus Kristus. Beklageligvis hører vi ikke ofte en klar forkynnelse av lov og evangelium i dag, og konsekvensene av dette merkes hos enkelte som stirrer med tanken om frelesessvishet, og forsamlinger som blir kraftløse og har lite nød for de ufrelste.

Dessverre ser det ut for at stadig flere bruker nye metoder for å få unge mennesker i tale. Drama, dans og moderne rytmemusikk anvendes for å nå verdens barn. Vi har ikke noen tro på slike metoder. Det kristne budskap er noe fullstendig forskjellig fra denne verdens tanker og ønsker. Det er en åpenbaring fra Herren, og bare ved «forkynnelsens dårskap» kan et menneske bli frelst. Derfor må det gamle budskap bli forkjent til vekkelse, omvendelse og et nytt liv. – Ved derimot å bruke drama, dans og moderne rytmemusikk, skapes fremmede tanker, assossiasjoner og følelser som leder bort fra Bibelens sentrale budskap om synd/nåde og et nytt liv og fører ikke til hvile for sjelene.

Apostelen Paulus advarer mot å skikke seg lik denne verden, men oppfordrer til en fornyelse av sinnet, så en kan dømme om hva som er Guds vilje (Rom 12,2).

La oss derfor holde fast ved «de gamle stier» hvor det på basis av Guds hellige Ord lyder en klar forkynnelse av forsoningen og rettferdigjørelsen ved Jesus Kristus, og hvor Guds Ånd får dømme og reise opp enhver troende synder til et hellig liv og tjeneste både i Norge og andre land. ●

Våk derfor

Av Ivar Lyster

Men om tider og tids-punkt, brødre, trenger dere ikke til at noen skriver til dere.

Dere vet jo selv godt at Herrens dag kommer som en tyv om natten.

Når de sier: Fred og ingen fare! – da kommer en brå undergang over dem. Den kommer som veer over en kvinne som skal føde, og de skal slett ikke slippe unna.

Men dere, brødre, er ikke i mørket, så dagen skulle komme over dere som en tyv.

Dere er alle lysets barn og dagens barn. Vi hører ikke natten eller mørket til.

La oss derfor ikke sove som de andre, men la oss våke og være edrue.

De som sover, sover jo om natten. Og de som drikker seg drukne, er drukne om natten.

Men vi som hører dagen til, la oss være edrue. La oss stå iført troens og kjærlighetens brynjé med håpet om frelse som hjelm!

For Gud bestemte oss ikke til vrede, men til å vinne frelse ved vår Herre Jesus Kristus, han som døde for oss, for at vi – enten vi våker eller sover – skal leve sammen med ham.

(1. Tess 5,1-10)

«La oss derfor ikke sove som de andre!» 1. Tess 5,1-10.

Bibelen oppfordrer oss på mange plasser om å våke, og når Jesus taler om de siste tider kommer som regel denne påminnelsen: «Våk derfor». Det finner vi også i beretningen fra Matt 25 om de ti jomfruer. Den slutter også på denne måte: «Våk derfor! For dere kjenner ikke dagen eller timen.» Hva vil det så si å våke? Det må vel være det motsatte av å sove, og det vet alle at den som sover klarer på ingen måte å registrere det som skjer omkring seg.

Ut fra Bibelen så kan vi trekke den konklusjon at sovnen vil være et av de mest karakteristiske trekk blant de kristne i de siste tider. Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker, sier Jesus i Matt 24. De siste tider blir sammenlignet med Lots dager og Noahs dager Hva var det som preget disse tidsbolkene? Det var at synden var blitt legalisert og hadde tatt overhånd. Når synden er fullmoden, føder den død, kan vi lese i Jakob 1,15. Er det det samme som preger tiden også i dag? Blir synden unnskyldt og bortforklart og sett på som noe som ikke er så farlig? Hva preger kristen-Norge?

Det er nådeforkynnelse uten syndserkjennelse. Det er at mennesket settes i sentrum i stedet for Gud. Det er at mennesket vil leve etter sine egne lyster, i stedet for etter Guds ord. Kristne vil de fleste være, men det er liten vilje til å ta korset opp.

Kom Lots hustru i hu, sier Jesus. Hvor har vi våre hjerter, det er det som er spørsmålet.

La høftene være ombundet og lampene brennende, formaner Lukas 12. Beretningen om utgangen fra Egypt gir klare retningslinjer for hvordan påskelammet skulle etes. Med stav i hånd, sko på føttene og belte om livet. De skulle være rede til å bryte opp. Slik må det være for en kristen også i dag. Ikke gro fast her, men være et alternativ og annerledes enn de ufrelste. Eie sine skatter i Bibelens budskap om Jesu frelsesverk.

Vi vil være som de andre folkene, sier Israelsfolket til profeten Samuel. Det er vel mye det samme kravet som stiger frem også i dag. Det er så fristende å skikke seg likt med denne verden, men det er uforenlig med Bibelens rettesnor for kristen oppførsel. Av det som for bare 20-30 år siden ble regnet som synd og upassende levemåte for kristne, finnes det knapt noe igjen som ikke de kristne kan tillate seg i dag, etter manges mening.

Hva er det som har skjedd? Feilvurderte de totalt før, eller er det sløvheten og sovnen som siger inn over kristenfolket. Har vi behov for å be som David i Salme 13: «Oppklar mine øyne, så jeg ikke skal sogne inn i døden.»

«Salig er de tjener som Herren finner våkne når han kommer», sier Lukas 12,37. Jeg tror tiden nå er inne til å virkelig prioritere å søke inn i Ordet, og ikke å svikte i bønnekampen, hvis ikke sovnen skal overmanne oss.

«Våk og be for at dere ikke må komme i fristelse» formaner Matt 26,41. ●

Hva er vekkelse?

Av Oddvar Dahl

Begrepet «vekkelse» finnes ikke i Bibelen, men saken er klart bibelsk. Mennesket begynner å se sin fortapte stilling uten Gud og får se mer og mer av sin syndige natur. Det innser at dets stilling innfor Gud er som Ordet sier (se Rom 3,23; Jes 6,5).

Det kan se ganske alvorlig ut når et menneske har besvint eller er dødrukken, men mye mer alvorlig er det å være død.

Et uomvendt menneske sover ikke bare.

**«Et uomvendt
menneske sover
ikke bare.
Han er død!»**

Han er død! Paulus sier: «døde ved overtredelser og synder», drevet av satans ånd, «av naturen vredens barn» (Ef 2,1-3).

Ingen mennesker har en naturlig trang, lyst, vilje eller evne til å søke Gud for å bli en kristen (Rom 3,11). Derfor kaller Bibelen oss av naturen for fortapte syndere. Vi har ikke av naturen en fri vilje til å søke Gud. – Syndefallets følger er forferdelige.

Mange synes nok at dette er å male situasjonen alt for mørk. De tenker at når mennesket bare vil, så kan det både tro og komme til Jesus. Dette er nok også en av grunnene til at Den katolske kirke er blitt mer ettertraktet i vår tid. Den lærer at omvendelsen er et samarbeide mellom Gud og mennesket.

På grunn av dette overflatiske syn på syndefallets følger består også mye av tidens vekkelsesforkynnelse av å oppfordre de uomvendte til å bruke sin «frie vilje». Ved også å bruke suggererende teknikker, både med musikk og lange appeller om å være lydige og å bøye seg for Gud, kan man tilsynelatende få store menneskemasser til å gjøre hva man vil.

Dette er imidlertid ikke uten videre sann vekkelse. Det er ikke viljen Gud sikter på, men samvittigheten. «Vi anbefaler oss for Guds ansikt til alle menneskers samvittighet», sier Paulus (2 Kor 4,2). Videre råder han oss til å holde oss «borte fra alle skammelige snikveier» og «heller ikke falske Guds ord».

Lov og evangelium

Guds Ord er annerledes enn all annen tale i verden. Jesu tale er ånd og liv (Joh 6,63).

Profeten Esekiel skulle i Ånden tale til dødningeben, og det skjedde utrolige ting (Esek 37,1-10).

Johannes sier: »Den time kommer, og den er nå, da de døde skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve» (Joh 5,25). Bare Guds sanne Ord kan vekke de åndelige døde samvittigheter til gudsliv. Hvordan gjør så Gud dette? – Han gjør det ved lov og evangelium. Ordet er et tveegg sverd (Hebr 4,12). Synderen blir alvorlig forskrekket over Guds tale ved loven, og evangeliet begynner å lokke ham til Jesus (se Jer 1,9-10). «Vekkelsen er Guds første grep i synderen», sier Karl Riis. Gud griper liksom synderen i armen og stanser han. En begynner å føle tilværelsens meningløshet, og hjertet erfarer en nagende angst overfor Gud. Gud vet alt om meg, og jeg holder ikke mål. «Ve meg! Jeg er fortapt» sier profeten Jesaja (Jes 6,5). Gud har stanset synderen som var på vei mot helvete.

Dette har imidlertid ikke djevelen sans for. Greier han ikke å holde synderen fast i åpenlys ugodelighet, så har han andre måter å gjøre det på. Han prøver å trøste synderen med falsk trøst. Målet hans er at den vakte fortsatt skal sove dødens sovn. Han frykter nemlig at vekkelsens nød skal bli så uutholdelig at synderen begynner å rope på Frelseren.

Slike nødrop har Gud lovt å høre (Sal 50,15). Derfor setter sjelefjenden med

«jeg-aksepterer-meg-selv-kristendom»

en gang inn med sin forførende tale: Gud aksepterer deg akkurat som du er. Han har jo skapt deg slik.

Mye av tidens psykologiinspirerte forkynnelse inneholder en drepende sjelegift, og den fører mennesket i virkeligheten inn i en «jeg-aksepterer-meg-selv-kristendom». Ingen bør misforstå dette, for vi trenger psykologien, men det på et

annet plan. Gud har omsorg for oss både når det gjelder vår mentale helse, og når det gjelder vårt legemet.

Men vi vil rope et varsko mot dem som blander sin fornuft inn i Guds tale til oss gjennom Ordet, og forfalsker dermed Guds Ord. Olav Valen-Senstad sier: «Som dag og natt hører sammen uten å være det samme, slik også lov og evangelium. De hører sammen, men er ikke det samme. Derfor må de ikke blandes. Den som sammenblander lov og evangelium, sammenblander synd og nåde, og det er den verste blindhet som kan forekomme i et menneskets liv.

Og hva mere er: Den som sammenblander lov og evangelium, så forskjellen forsvinner, han sammenblander dag og natt, så alt blir skumring og kunstig lys blir nødvendig, men han sammenblander også liv og død, så alt blir halvdødt og falske åndelige stimulanser blir nødvendige.» (Fra «Drømmen om den frie vilje»).

Sangeren stadfester alvoret i dette: «Har du fred uti ditt hjerte, Livets og ei dødens fred? Hvem har stillet sjelens smerte. Er det han som for deg led? Er din anger, bønn og bedring, Og din tro og kjærlighet, grunn for sjelens håp om redning? O, se det er dødens fred!» (Ukjent forfatter).

Godtatt av Gud?

I psykologien taler man mye om «å godta seg selv». I vår sammenheng spør vi: Godtar Gud oss slik at han slipper oss inn i himmelen? Dersom ikke, blir det evig fordømmelse (Joh 3,36).

Guds lov sier: Hold budene så blir du frelst! Ikke en gang en liten tankesynd kan godtas (se Jak 2,10). Slik er Guds krav til oss hele tiden – uavbrutt. Jesus kom ikke for å oppheve loven, men for å oppfylle den (Mt 5,17).

Det finnes bare en redning: At evangeliet får frigjøre oss fra lovens fordømmelse. Det er ikke tale om krav eller fordømmelse i evangeliet. Det lyder ingen betingelser. I Jesus har du det du trenger for å være godtatt av Gud!

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss» (Gal 3,13). – Jesus oppfylte alle lovens bud fullkommen (Mt 5,17; Hebr

4,15-16). Jesus, Guds lam har båret alle dine synder på sitt legemet (Joh 1,29). Din straff ble lagt på han og du er fri (Jes 53,3).

Hans Erik Nissen sier: «Du fortjente å høre dødsdommen over deg selv. I stedet lot Gud deg høre dødsdommen over Jesus.» Jesus vant seier over alle våre virkelige fiender for oss. Dermed har vi seier over all synd, over djevelen, døden og helvedet. Ved å høre dette skaper Gud troen ved Den hellige ånd (Rom 10,17).

Gud har en hensikt med vekkelsen i vårt liv; nemlig å føre oss til livssamfunn med Jesus. Ja, hele livet ønsker Guds Ånd ved lov og evangelium å holde samvittigheten våken så Jesu stedfortredergjerning alltid blir vårt hjertes tilflukt.

Amen, måtte det skje! ●

Å, for en Frelser

*Å, for er Frelser er Jesus, min venn!
Han som meg elsker, må elskes igjen!
Han fra fortapelse kjøpte meg fri.
Frelse for evig Han deg nå vil gi.*

*Nå fra sin himmel Han venter på deg,
Ønsker å nå deg med lys på din vei,
Ønsker for syndere, store og små,
At de må komme og legedom få.*

*Tusen på tusen har flydd til Guds Lam.
Aldri er noen blitt bortvist fra Ham.
Trette og såre fikk frelse og mot.
Glad de nå hviler ved Frelserens fot.*

L. Burgmiller

Åndelig avmakt

Av Terje Treidene

Israels menn var svært slitne denne dagen, for Saul hadde latt folket sverge og si: Forbannet være den som nyter noe mat før i kveld, når jeg har fått hevnet meg på mine fiender! Og det var ingen av folket som smakte mat.

Så kom alt folket inn i skogen, og der var det honning på marken.

Med det samme folket kom inn i skogen, fikk de se en hel strøm av honning. Men ingen av folket førte hånden til munnen, for de fryktet for eden.

Men Jonatan hadde ikke hørt at hans far lot folket sverge. Han rakte ut staven han hadde i hånden, og dyppet enden av den i en vokskake og førte så hånden til munnen igjen. Da ble hans øyne klare.

Da tok en mann av folket til orde og sa: Din far har latt folket sverge og si: Forbannet være den som tar til seg mat i dag! Derfor er folket blitt utmattet.

Jonatan svarte: Min far har ført ulykke over landet. Se bare hvor klare øynene mine er blitt fordi jeg har smakt litt av denne honningen!

Hvor mye større ville ikke mannefallet blitt blant filistrene dersom folket i dag hadde fått ete av det byttet de har tatt fra sine fiender.

(1Sam 14,24-30)

Denne beretningen taler om den dype åndelige krise og avmakt som preget Israels konge. På mange måter gjenstår historien seg i dag. Her er så mange likhetstrekk at det er vanskelig å unngå å se dem.

Men vi er barn av vår tid, og våger ikke å se sannheten i øynene. Det er i alle fall ytterst få som våger å si noe om det.

Jeg frykter for at det hviler en forbannelse over mye av det kristelige arbeid som drives i dag. Harde ord? Ja, det er mulig det, men spørsmålet rammer også meg selv med full tyngde:

– Hvor står jeg i åndskampen?

Tilbake til vår beretning, og Saul, Israels konge. Ingen oppdaget noen spesiell forandring hos kongen. De så en stolt krieger der sverdet var høyt hevet til kamp. Skjoldet var der, rustningen også. Ja, i det ytre var alt i sin skjønneste orden. Allikevel var det en stor forskjell: Saul hadde i sitt hjerte falt fra Herren!

– Men hvem så det?

Det åndelige mørket blir stort når åndelige ledere er frafalne, men enda verre er det når ingen ser det og sier fra.

– Finnes det egentlig noe håp i en slik situasjon, når det åndelige mørke er totalt? – Ut fra denne beretningen må vi ha grunn til å svare et jublende JA!

Allikevel er det nødvendig å stille noen spørsmål når det gjelder vårt arbeid. Står vi i åndskampen bare med de rette meningene og holdnin-

gene til alt som rører seg, eller er det noe mer?

– Jeg kan f.eks ha et klart syn på lov og evangelium, men er det nok?

– Jeg kan vite noe om hvilket budskap som må lyde for at synderen skal få et møte med den hellige Gud.

– Jeg kan også vite noe om hvilket budskap som må lyde for at synderen skal få flytte fra seg selv og over på Ordets sikre grunn.

Men allikevel, dette behøver ikke fortelle noe som helst om hvordan det egentlig står til i mitt eget hjerte.

I vårt avsnitt fortelles at Saul stod i striden mot den ytre fienden. Her – i denne kampen – satte han alle sine krefter inn. Men den indre skjulte fiende så han ikke! Hva forteller det oss? – Det går godt an å stå i striden i mot alt det ytre som vil kvele vårt gudsliv, og allikevel falle fra. – Hvordan? Vi kan svare med Høys 1,6b: «Min mors sønner satte meg til å vokte vingårdene. Min egen vingård har jeg ikke voktet.»

– Hva med de «finere» synsder? Får de sin dom, eller får de gro fritt der inne? Her kan nevnes hovmod, egennytte, selvopptatthet, eiesyke, misunnelse, urene tanker og sådant mer.

Skal vi berges fra det indre frafall må kampen kjempes på to fronter. Seieren er vår når vi i «vår avmakt får se på Guds Lam og så lar oss nøyde med Ordet om ham».

Beretningen forteller oss også en del om det mannskap Saul hadde med seg i striden. Det står at de var hardt trengt

og svært slitne. Tenk om Saul da kunne sagt: «Nå må vi hvile og ta til oss mat, for ellers blir fienden for sterk for oss». – Men hva hører vi? Jo, det som så ofte lyder fra et hardt anstrengt folk. «Forbannet være den som nyter noe mat før i kveld, når jeg har fått hevnet meg på mine fiender!».

Det skjer noe med en menighet og et folk i frafall. Tyngdepunktet flyttes fra Gud og over på mennesker, og da blir den strid som en gang var en åndens kamp i tillit til Gud, en kjødets kamp i tillit til hva vi skal og må gjøre.

Når dette har skjedd, lyder det så ofte: «Når det er så mørkt, og så få kristne, så må det handling til. Nå kan vi ikke sitte stille lenger. Vi må ut av bedehuset og søke folk der de er. Nå må vi ofre mer, be mer og yte mer». Ingen ser den indre ubotelige skaden som har skjedd. Vi står der med kjødelige våpen i striden og derfor blir alt det vi driver med uten resultat.

Og enda verre: Den åndelig døde Saul førte folket ut i den samme åndelige fattigdom som han selv lå under for, og vi får høre at ingen av folket smakte mat av frykt for eden. Menneskefrykten hadde helt tatt plassen for guds frykten.

Men det var en person som ikke hadde hørt eden: Jonatan, Sauls sønn.

Hva gjør så han? Jo, han rekker ut staven og dypper den ned i honningen og smaker på den. Da skjer det noe underlig. Egentlig er det ikke så underlig når vi vet at honning er bilde på evangeliet.

«Da ble hans øyne klare», står det. Og hva så han da? «Min far har ført ulykke

over landet». I denne ulykke hadde Saul ført både seg selv og sitt folk. Og i denne situasjon er det bare en ting som duger: Vi må smake på honningen. Denne løsningen er det få som ser. Det ropes heller på noe «nytt». Nye metoder må prøves. Og for å bøte på den åndelige skaden som har skjedd, drar de Guds hus fulle av drama, mimespill, dukketeater, verdsdig pregde sanger osv. Og alt går fra ondt til verre.

Hva kan så berge oss fra den åndelige fattigdom som rir vårt kristenfolk som en mare i dag?

– Det er ikke vår innsats, vår nød, vår varme, vår iver, ei heller vår guds frykt, våre bønner eller vår vitnetrang.

– Bergingen ligger i om vi i vår hjelpe løshet kan få vende oss til Jesus og hans rettferdighet, hans nød, hans bønner, hans varme, hans kjærlighet, slik at dette blir vårt.

Ja, om vi i vår egen elendighet kan regne bare med Ham alene. Da står vi sterke i striden og mannefallet blant «filistrene» vil bli mye større enn det vi opplever i dag.

*Vår egen makt er intet verd,
snart fikk vi banesåret.
Men én går frem i denne ferd,
som Herren selv har kåret.
Vil du hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær,
I ham kun frelse er.
Han makten skal beholde! ●*

Bibelsamling på Tasta bedehus 31. oktober og 1. november 1997

Tale: Prof. Carl Fr. Wisløff:

- Fredag kl. 19.30: Tale av Wisløff
Lørdag kl. 17.00: «Følger vi de gamle stier?»
Enkel servering
Lørdag kl. 19.30: «Den frelsende tro»

NB! Søndag 2. november kl 18.00 taler Wisløff på Betel, Hana, over emnet «Vår plass i åndskampen!»

Det blir sang og musikk på møtene. Kollekt.

Alle er hjertelig velkomne.

Hva taler Gal 3,28 om?

Av Guttorm Raen

Her er ikke jøde eller greker, her er ikke trell eller fri, her er ikke mann og kvinne. For dere er alle én i Kristus Jesus.

(Gal 3,28)

Dette bibelverset blir ofte tatt fram i debatten om kvinners og menns tjeneste, og regnes gjerne som et hovedord for å begrunne at det ikke er noen prinsipiell forskjell i ansvar og oppgaver.

Sammenhengen

En hovedregel i fortolkning er at en først og fremst skal se på sammenhengen som et utsagn står i, for å få opplysning om hva utsagnet gjelder.

Galaterbrevet har en klar oppbygning. Et første overblikk viser at kapittel 1-2 handler om Paulus' kall og forkynneroppave, kapittel 3-4 om hva frelsen er – belyst med eksempler fra frelseshistorien, og kapittel 5-6 om kristenlivet i praksis. Det siterte verset kommer dermed omtrent midt i den 2. hoveddelen.

Betrakter vi nærmere hva kapittel 3 inneholder, ser vi at det begynner med en advarsel om å bygge troslivet på lovgjerninger. Videre tales det om at frelsen gies ved tro på Guds løfte, ikke ved lovgjerninger. Loven har sin plass i frelsehistorien som en «tuktemester til Kristus». Men de som tror på Kristus Jesus, er ikke underlagt den.

Dette er den sammenhengen vers 28 står i. Det siste som sies for dette, er at alle som tror på Jesus Kristus, er Guds barn, og at de som er døpt til ham, har ikledd seg Kristus. Versene som kommer etter (v 29 og 4,1flg.), taler videre om hva barnekåret betyr.

Det som understrekkes

Det siterte verset står altså i et avsnitt som taler om friheten i Kristus og hva det vil si å være Guds barn. Det er en klar understrekning av at alle sanne troende er

ett og har samme stilling i Kristus. Her er det ikke nasjonale forskjeller, ikke standsforskjeller og heller ikke forskjell mellom mann og kvinne.

Dette er en sak som Bibelen ofte taler om. Ikke alle i den første kristne forsamling forsto dette (jf. Apgj 15). Også i dag trenger vi denne påminningen. Saken sies med andre ord i det som kalles lærer om «det alminnelige prestedømmet» (jf. 1 Pet 2,9).

Misbruk av verset

Det finnes altså ikke noe noe i Gal 3,28 eller i den sammenhengen dette står i, som tyder på at det skal anvendes slik som det ofte blir gjort, som en rettledning om konkrete kallsoppgaver. Skulle det i det hele tatt være berettiget å gjøre det, måtte det i så fall være fordi andre bibelsteder peker i den retning, eller eventuelt fordi det ikke finnes andre steder som omtaler den saken.

Men nå vet vi at Bibelen flere steder taler direkte om menns og kvinnens tjeneste, og om at det er forskjell på tjenester i Guds rike. Dette er ikke stedet til å gå i detaljer om hva disse konkret går ut på. Men det er klart at det er uholdbart å bruke ord som handler om én sak, til å sette ut av betraktning det som sies i andre sammenhenger om en helt annen sak.

Bruker en ordet slik, river en i stykker sammenhengen i Bibelen, og står i fare for å glømme selve den saken som dette verset handler om.

Andre bibelord

I tillegg har vi andre forhold som viser at den måten å anvende Gal 3,28 på som vi nevnte innledningsvis, er misbruk av teksten. Vi skal se på to av dem.

Det ene er 1 Kor 11,11, der vi finner det samme prinsippet uttrykt som i Gal 3,28: «I Herren er hverken kvinnen noe uten mannen eller mannen noe uten kvinnen».

Ser vi på sammenhengen i 1 Kor 11, viser det seg at dette står i et avsnitt som nettopp taler om at det er forskjeller på hvordan menn og kvinner skal opptre i

den kristne forsamling: «Kristus er enhver manns hode, og mannen er kvinnens hode» (v 3).

Apostelen understreker altså i samme sammenheng både det åndelige likeverd som alle troende har i Kristus, og at det finnes ulikheter med hensyn til menns og kvinners ansvar, tjeneste og ferd i den kristne forsamling!

Det andre som det er naturlig å peke på, er den vekt som legges på at ikke alle troende har samme ansvar og oppgaver (se f.eks. 1 Kor 12). At det er forskjeller her, er noe som Guds Ånd har fastsatt, og som vi skal være lydige mot. Bildet av legemet og lemmene viser både at de troende er ett i Kristus, og at de er forskjellige med hensyn til oppgaver og tjenester.

Konklusjon

Ut fra slike kjensgjerninger er det åpenbart at å bruke Gal 3,28 som et argument for «kvinnelige prester» og lignende, er fullstendig i strid med hva Bibelen sier, og med sunne tolkingsprinsipper.

En kan neppe unngå den konklusjon at slike argumenter ikke bygger på Bibelen, men har sin bakgrunn i moderne likestillingsideologi, der det settes likhetstege mellom «likeverd» og «likestilling» på en slik måte at det å tale om ulike oppgaver og ulikt ansvar, uten videre betegnes som undertrykkelse. Går en denne tankegangen nærmere etter i sømmene, viser det seg snart at den neppe lar seg gjennomføre generelt i samfunnet heller. Og dersom en prøver å tvinge den igjennom, fører nettopp det til nye former for urettferdighet og undertrykkelse.

Men for en kristen er det avgjørende å være klar over at vi bare kan nå det mål Gud har satt for vårt liv og vår tjeneste, ved å gi oss inn under det kall og de ordninger han har gitt oss. Kristen frihet er ikke å gjøre hva en selv vil eller har lyst til, men å eie syndenes forlattelse og fred med Gud (jf. Gal 5,1.13). ●

Vend om!

*Si Gud ditt "Ja"
og satan "Nei"!
Du kalles fra
den brede vei,
fra helveds ild
og Herrens dom.
Du kalles til
å vende om!
Nå står for sant din sjel på spill.
Å, skynd deg! Skynd deg! Kom!*

*Gid du forstår
Guds kall i dag,
før hjertet slår
sitt siste slag.
Nå kaller han
som led og stred
som smertens mann
her i ditt sted.
Så sant som himlens Gud er sann,
så tro Guds ord og ed!*

*Hans ed og pakt
står uten tvil
ved evig makt.
- Ditt livs profil
er tegnet inn
i boken hans.
Vær ikke blind!
Å, synder, stans!
Gi Jesus hjerte, sjel og sinn,
og grip en evig krans!*

*I mas og jag
går tiden bort.
Din nådedag
forgår så fort.
Du må forstå
at tiden flyr
ifra deg nå.
Hva det betyr
vet ikke du. Hvor vil du gå,
i dag mens kallet ly'r?*

Olav Nergård

Uklarhet i forkynnelsen om dåpen

Av Carl Fr. Wisløff, Dagen «Fri Lanse» 8/5-1982

«Det er neppe noe som er mer skikket til å hindre vekkelse enn den stadige innprinting av at den døpte fremdeles er Guds barn.» – Dette uttalte professor Gisle Johnson i 1881. Hundre år er gått, men vi har stadig grunn til å lytte til den gamle professors advarsel.

I forkynnelsen – især den geistlige – blir det ofte sagt at gjenfødelse bare skjer i dåpen. Likesom en bare blir født en gang, så kan en bare bli gjenfødt en gang. Og når en er gjenfødt i dåpen, så er en Guds barn, objektivt sett. Selv om et menneske vender seg bort fra Gud og blir vantro, så er han fremdeles Guds barn, for det ble han i dåpen. Det han da må gjøre, når han våkner til alvor og ettertanke, det er å ta fatt på nyt i den daglige omvendelse.

Grundtvigianerne hevdet slike tanker, og det var denne retning Gisle Johnson vendte seg imot. Nå mener mange prester at det som Johnson advarte imot, i virkeligheten er sann luthersk lære.

I lekmannskretser har man derimot holdt seg til Pontoppidan, som taler helt annerledes. I «Sannhet til gudfryktighet» leser vi: «Blir en synder etter gjenfødt i sin omvendelsestid, etter at han har tapt dåpens første gjenfødende nåde? – Ja, enhver omvendelse fra døde gjerninger og oppvekkelse til et nytt liv, er en ny fødsel. – Er dåpen ikke det eneste gjenfødesesmiddel? – Nei, Ordet har samme kraft og virkning. 1.Pet. 1,23.»

Jeg vil hevde at Pontoppidans syn er både bibelsk og luthersk. Hva sier NT om de frafalne? Vi leser i Ap.gj. kap. 8 om en Simon, som tok ved troen og ble døpt. Men så viste det seg at hans trosforhold ikke var i orden, han tenkte og handlet som en hedning. Da sa Peter til ham: *omvend deg fra denne din ondskap, og be Herren om måskje ditt hjertes ondskap måtte forlates deg!*

Omvend deg, lyder det til dem som er falt fra etter dåpen. Johs.Åp. 2,4 ff. 2,16 ff. – Paulus minner korinterne om det gamle Israel: de hadde gått igjennom det Røde Hav og tatt imot manna i ørkenen: det var forbilder på dåp og nattverd, som menigheten i Korint hadde mottatt.

Apostelen advarer: *«Likevel hadde Herren ikke behag i de fleste av dem.»* 1.Kor. 10.

De som er kommet bort fra Gud etter dåpen, de er mange. *«Av døpte vrangler stad og land, men hvor er troens brand?»* De må få høre at de må omvende seg, ta et redelig oppgjør med synden – og vende seg til Jesus og tro på syndenes forlatelse i hans navn.

I denne omvendelse blir de født på nytt ved troen på Guds ord. 1.Pet. 1,23 og Jak. 1,18 taler om gjenfødelse ved Guds Ord. Melanchton taler på samme måten i det lutherske bekjennelsesskrift Apologien: *«Etter at vi er rettferdigjort og gjenfødt ved troen, begynner vi å frykte og elske Gud – dette kan ikke skje før vi ved gjenføden mottar den Hellig Ånd»* (Johnson og Casparis overs. s.66). – *«Jakob har sagt om gjenføden at den skjer ved evangeliet»* (s.81). Se hele snittet om *«hvorledes gjenføden går til»* (s.58 f.).

Læstadianerne har nylig vist til disse steder i en uttalelse, som konkluderer med at *«de frafalnes omvendelse er en gjenfødelse»* (gjengitt i Fast Grunn 1981 s.307).

Du skal vende tilbake til dåpen, blir det sagt. Men hva er meningen med dette uttrykket? Ifølge Luther vil det si at en i omvendelse og tro vender tilbake til det løfte Gud gav i dåpen. Så skulle en ikke tale om dåpen uten at en også understrekker omvendelsen og troen. Løftet ganger jo ingen uten at en tror det!

En skulle ikke trøste noen ved å vise til det nakne faktum at en er døpt. Dåpen er en kilde til trøst for den som tror på Jesus. Men ikke for noen annen.

En av de nye, foreslalte dåppssalmene ligger her åpen for misforståelse: *«Og ved tidens grense lever fortsatt dine løftesord ved dåpefonten, dåpens lys forblir når livet sløkner»* (nr.383). Vi vil tro dette er riktig ment. Men uttrykket er i hvert fall meget risikabelt, for hva er dette «dåpens lys» som forblir når vårt liv er sluknet? La ingen få det inntrykk at frelsen er en gitt sak bare en er døpt. ●

i barne- og ungdomsarbeidet

Av Odd Eivind Stensland

Ianledning

Vi driver et utstrakt arbeid blandt de unge. Som aldri før, legger vi ned et stort arbeid, for å nå vår oppvoksende generasjon med Guds ord, slik at de skal bli frelst. Vi har både søndagsskole, yngreslag, ungdomsgrupper og kor. Og vi må takke Herren for alle som blir frelst, der de vende om «fra Satans makt til Gud, forat de kan få syn- denens forlatelse og arvelodd blandt dem som er helliget ved troen på meg» Ap.gj.26,18. Vi må også takke Gud for alle dem som står trofast i søndagskole- tjensten, år etter år, ti år etter tiår. Dette viser at de er drevet av kallet, og ikke bare etter hva de selv har lyst til. Vi takker også Gud, for alle dem vi når med Guds ord i vårt leifarbeid. Vi er også glad for de arbeidsredskapene som Gud har gitt oss i skolene våre, der vi får gi dem Guds ord i hver eneste dag. Derfor er det arbeidet som legges ned blant barn og unge, noe av det *viktigste* arbeidet vi kan gjøre.

Når vi skal drøfte et så ømtålig emne som vi nå har foran oss, er det lett å såre, og gjøre noen urett i sin bedømmelse. Men jeg vil allikevel komme med en del betrakninger, fordi det er så viktig at vi setter søkerlyset på det arbeidet som drives, slik at det kan fungere best mulig, og at de unge får den

hjelp og rettledning som de trenger, ut i fra Guds ord.

Når jeg har formet overskriften «krisen i barne- og ungdomsarbeidet», da ligger det jo i den formuleringen at det er en krise. Men er det noen krise?

Mange har undret seg over at vi mister de unge, når de kommer opp i ungdomsårene. Mange unge føler seg fremmede i våre forsamlinger. Hva er grunnen?

Det er viktig å være klar over at barne- og ungdomsarbeidet ikke skal stå for seg selv, men at de unge skal føres inn i den ordinære forsamlingen, venneflokken.

Da er det avgjørende at arbeidet som drives, har tilnærmet samme innhold, som den ordinære forsamlingen. Det være seg både forkynnelse og sang. Ellers vil de føle seg fremmed når de kommer dit. Det er en vesentlig grunn til at vi ikke ser de unge på bedehuset. Derfor må vi angripe dette problemet ved roten, at en tenker på nytt, allerede i søndagsskolen, barnelag.

1) Sanger

Når det gjelder sanger, må vi bruke sangboken. Vi må så tidlig som mulig gjøre de unge kjent med den sangsskatten vi har. Lær dem gjerne den sangen: «*O, Lammets blod, det dyrebare blod, Som gav meg liv da jeg ved korset stod, Det er min trøst i all min sorg og nød, Min trygge ankergrunn i liv og død*» (nr.279 v.1). La dem få smaken, på

det, det egentlig dreier seg om, nemlig det at jeg står skyldig å fortapt i meg selv ovenfor Gud, men at Gud har gitt meg liv, ved at hans egen Sønn gav sitt blod.

For en tid siden var jeg på en bibelcamping som taler. Jeg hadde med meg familien, deriblant gutten vår, som da var 4 år. Under et av møtene spurte møteleder hvilke barnesanger vi skulle synge. Da svarte gutten vår, at han gjerne ville sygne «*Vår store Gud gjør store under, det største har han gjort mot meg, da han kastet mine synder i nádehavet bakom seg, og meg utvalgte til sin brud, O, du forunderlige Gud*

Dette var en av mange sanger vi hadde lært han fra sangboken. Den var han glad i. Men de tok ikke hensyn til ham i det hele tatt, og flere bare lo, og syntest dette var moro. Det som skjedde var at de sang en barnesang. Dette gjorde vondt. Hvorfor skulle ikke en 4-åring kunne sygne slike sanger?

Innholdet i sangene

Det er ikke bare at en bruker sanger som ikke brukes på bedehuset. Men det urovekkende at flere av barnesangene ikke er bibelske, eller har liten bibelsk substans.

Ta f.eks. sangen: «*Vi tar hverandres hender og setter oss omkring. - For Gud er Far til alle...*

Dette er en sang som en ikke har bibelsk dekning

SØKELYS PÅ ARBEIDSMÅTER

for. Det er ikke sant at Gud er Far til alle. Det er vranglære. Jesus sier at de som ikke er frelst, har djevelen til far. Joh.8,44. Da må vi ikke synger sanger, som sier det stikk motsatte.

Derimot sier Herren til de troende, at Faderen «er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden» Ef.3,15.

En annen sang som også brukes ofte og som er svært populær er:

«Hvem er den beste venn av alle? Han som døde på korset for meg. Ham jeg min hyrde kan få kalle, trygt han meg leder på min vei.

Bedre enn far og bedre enn mor, bedre enn alle som finnes på jord. Alle som vil, får høre ham til. Jesus er den beste venn av alle.»

Her sies det som vi ofte hører i forkynnelsen, at hvis du vil være en kristen, så er du det også. Men det sier ikke Herren. «Samuel kjente ennå ikke Herren; for Herrens ord var ennå ikke åpenbart for ham» 1.Sam.3,7. jfr. Ef.3,3 – Mt.11,27. Frelse er åpenbaring. Det er sant at mitt Gudsforhold er ordnet, ved at Jesus «ble slektens annen Adam: Han tok på seg å stå til ansvar for loven og for dommen i hele slektens sted. Kort sagt: Han gjorde det vi skulle ha gjort, og led det vi skulle ha lidd. Han forlikte verden med seg selv: ga verden den nåde, det hjertelag som Gud ovenfor den før fallet, idet han fullførte loven, led straffen, gjorde forbrytelsen god igjen, seiret over døden, djevelen og helvete og vant en evig forløsning

for oss» (Carl O. Rosenius). Der hjertet blir knyttet til dette budskapet, og ikke kan leve uten Jesus, der er et menneske frelst. Men dette må åpenbares for et menneske. «Vår formørkede forstand Kan jo ikke sannhet kjenne, Uten din den gode Ånd Vil sitt lys i oss opptenne; Godt å tenke, tale, gjøre, Dertil må din Ånd oss føre.» (Sanboken nr.25 v.2).

2) Lov og evangelium

I alt vårt arbeid må forkynnelsen stå i sentrum av to grunner. For det første at «troen kommer av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord» Rom.10,17.

For det andre er det i dag mye allmennreligiøsitet og lovtreldom. Det er mange som treng hjelp. Grunnene til dette er at de ikke har sittet under en talerstol med en klar forkynnelse om synd og nåde. Det de har hørt har vært mer av en lovisk appellforkynnelse som ikke kan føre mennesket inn i evangeliet.

Derfor er det gjennom forkynnelsen av lov og evangelium at et mennesket blir ført inn i frelsen i Jesus. Men i og med at Guds ord kommer til oss på denne måten, det vil si, «som anklage og som nådeforkynnelse for Jesu skyld, er det gitt en referanseramme innen hvilken alt skal plasseres som overhode hører hjemme i forkynnelsen. Uten denne referanserammen er det ikke mulig å tale kristelig.» (Carl Fr. Wisløff).

Dette svikter hos oss, og særlig når det gjelder forkynnelsen til de unge.

Der blir Gud mest fremstilt som en kjærlig Far, en god venn. Kristendommen blir omtalt som trygghet, glede og fred. Mange har en oppfattelse av Jesus kun som en god hyrde, som skal leie meg trygt gjennom denne syndfulle og farlige verden. At han skal hjelpe og trøste meg. En jeg skal gå til når det er vanskeligheter. Alt dette er sant. Men hvis hjertet ikke har fått gripe noe mer, er vi fortapt.

Det avgjørende er at vi får se ham som vår stedfortreder, som har gjort det jeg hverken kunne eller ville. Derfor må Kristus males som korsfestet for tilhørene, slik at hjerte får hvile i det fullbrakte Golgata-verket.

«Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven. Det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror.» Rom.3,21f. Det blir gitt meg en rettferdighet fra Gud, som ikke krever våre gjerninger, vårt strev og vår lydighet. Den har Gud gitt meg i min stedfortreder, Jesus. «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregnet dem deres overtredelser» 2.Kor.5,19. Ordet forlikte, betegner et bytte. Hvilket bytte? Jesus tok din synd, jeg får hans liv. Det er dette som er evangeliet i en hovedsum. Alt ditt er hans og alt hans er ditt.

«Å, hvilke dype saker, Hvor undres vel min sjel: Se, Herren døden smaker Istedenfor sin trell! Den Herre Kristus, Gud og mann, For meg, fortapte

synder, Gikk under dødens bann» (nr. 277 v.2)

3) Kanaan-språket

Noe som har forundret meg opp gjennom årene, er at hvorfor de voksne skal tro på Jesus, mens barna de skal forstå det. Vi hører ikke skjelen: Vi kan ikke snakke slik til de unge, for de forstår det ikke. Vi må bruke et språk som 90-årenes unge kjerner seg hjemme i. Det er sant at vi må prøve å snakke enkelt, men det gjelder også til voksne. Vi skal bruke de ordene som Skriften selv bruker, men vi skal forklare det for tilhørerne. Det er imidlertid viktig å understreke at kristendommen går ikke på det intellektuelle plan, men om hjerte forstår det, og griper det i tro. «...For med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse» Rom.10,10. Jesus sier i Mt.18,6 «men den som forfører èn av disse små som tror på meg, for ham var det bedre at det var hengt en kvernsten om hans hals og han var nedsenket i havets dyp.» «Disse små» som Jesus omtaler, er ganske små barn, nærmere bestemt diebarn. Om disse sier Jesus at de tror på meg. Dette viser at frelsen ikke ligger på det intellektuelle plan.

4) Drama i forkynnelse

Det Herren ønsker for alle er at de «skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse» (1.Tim.2,4). Da melder spørsmålet seg: Hvilke virkemidler har vi å ta i bruk for å nå de unge?

Det er en kjent sak fra verdselig sammenheng, at det som vi får inn gjennom

våre øyner, det vi ser på, husker vi bedre, enn om vi bare hører det. Slik tenker en også i kristen sammenheng. De sier at, for de unge skal forstå budskapet, må vi bruke drama.

Det har blitt et skikkelig dragsug i tiden, at vi må ta i bruk dramatiske virkemidler, for da forsterkes budskapet som formidles.

I lederhefte Maks hjelp blir det sagt på side 65: «*Vi vet at Den Hellige Ånd kan virke uavhengig og på tvers*

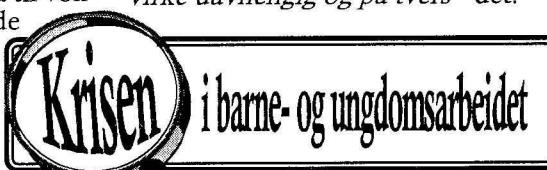
Men da har en glemt noe avgjørende viktig. Det gjelder at vi lærer å bruker de midler hvor Herren selv virker. Hvilke midler er det? Det er først og fremst Herrens Ånd og Herrens ord. I virkeligheten er det bare èn som kan *overbevise*. Den Hellige Ånd. Joh.16,8-11. Derfor skal vi *kun* bruke det skrevne ord. Vi når aldri lenger, enn det vi når på Ordets grunn. Ingen når lenger i arbeidet for Gud enn han når med Ordet.

«Ordet er forbundelsesmiddel mellom Gud og mennesker. I Ordet taler Gud personlig til oss. Han blir virksom i oss gjennom det. Han handler med oss, arbeider med oss, frelser oss gjennom det. Kristus bor, lever, virker i og med Ordet. Han er Ordet. Joh.1,1.» (Øivind Andersen).

Mistet troen på Guds ord

Grunnen til at en bruker drama er at en dypest sett har mistet troen på selve Ordet, på Guds Ords iboende virkekraft.

Isrealssolket hadde mistet livsforbindelsen med Ordet. De hadde mistet evnen til å høre. Jer.36,15f – 36,21-24. Det var ikke lenger frykt for ordet. Forkaster du ordet, så forkaster Herren deg. 1.Sam.15,26. Det er alvoret. Derfor er det alvorlig når et menneske, og et folk, mister troen på Guds ord. «Om noen elsker meg, da holder han mitt ord», sier Jesus i Joh.14,23. Kjærligheten til Jesus og troskapen mot hans ord har kjennetegnet den sanne kirke gjennom alle tider.

av pedagogiske prinsipp og menneskelig tankegang.

Men som formidler er det aller viktigste budskapet, er det vårt ansvar å ta i bruk gode virkemidler der disse er tjenlige og ikke kommer i strid med Guds ord og den ærefrykt vi skal ha for ham» Selv om det ikke her sies rett ut, er det tydelig at her blir dramatisering forsvarat som en god formidling av det bibelske budskapet.

En blir også skremt og urolig over at bl.a. Fjellhaug skoler har drama som valgfag. Rektor sier at de har funnet drama tjenlig i visse sammenhenger. Andre kristenledere sier at vi er hele tiden i en kontinuerlig prosess, der vi må vudere hvilke virkemidler som er mest tjenlige for å nå ungdommen. En ser det som svært viktig at det er bredde og variasjon. Ungdommen må finne sine former og uttrykksmåter når de skal formidle evangeliet.

5) Sår og høste

Det står i Joh.4,37,38. «For her er det et sant ord at èn sår og en annen høster. Jeg har sendt dere ut for å høste det dere ikke har arbeidet med. Andre har arbeidet, og dere er kommet inn i deres arbeid.» Vi skal også høste blant de unge. Det skal være vårt siktetmål nr.1. Det ser ut til at det har en helt glemt. En sier, at vi skal så Ordet ut blant barna, så skal vi også høste i sin tid. Men dette er ikke en rett innstilling.

Vi tror at også barna, kan få et personlig møte med Jesus. Da er det avgjørende at vi legger til rette vårt arbeid, at Ordet får finne inngang i barnehjertene. Jeg vil i den forbindelse få nevne vårt leirarbeid. Det er vanlig at kveldsamlingene har en avdeling med leker og skjætser. Når andaktsholderen endelig slipper til, er ofte deltakerne så oppgiret, at det er vanskelig å følge med. *Dette er ikke alltid synlig. Det må vi merke oss.* Men det har skjedd noe med barnesinnene, som gjør at de er lite mottaklige for Ordet. Vi ønsker at kveldssamlingene må få være helt fri fra lek og moro. Etter bibelsamlingen, har barna hele dagen å leke på. Da må kveldsmøtene, få være rene møter, der Ordet må få lyde til frelse og frigjøring. Det er viktig at vi har det klart for oss disse tingene, at vi skal høste også blant barna.

6) Forkynnelsen er selve hovedsaken

Forkynnelsen av Guds ord er ikke en av mange hovedsaker, i alt det som vi

driver på med i Guds rike, men det er selve *hovedsaken*.

I alle sammenhenger er forkynnelsen hovedsaken: I bedehus, skoler, foreninger, lag, i stormøter og institusjoner. Mislykkes det med forkynnelsen og forkynnerene, er alt forgjeves. Hvis ikke forkynnelsen av lov og evangelium, lykkes for oss, da sitter vi bare igjen med et apparat, en organisasjon, som ikke betyr noen verdens ting innfor den levende Gud, hverken til frelse, bevarelse eller til frigjørelse. Rom.10,17. Vi ser det spesielt på våre stormøter, der det er mange sangkor til stede, da skal de sygne mange sanger. Når endelig predikanten slipper til, da tenker en at nå får en høre et befridende budskap, som igjen kan sette min sjel i frihet. Men hva møter èn: En tekst som blir lest, men som blir knyttet en masse fortellinger til, både personlige og fra misjonsfeltene. Det er nødvendig at en får høre fra misjonen og om de unådde. Men allikevel sitter en igjen med en underlig tom følelse, at forkynnelsen ikke var *selve hovedsaken*, der Ordet ble lagt ut og anvendt på tilhørerne, men en masse tanker som blir knyttet til det.

Når troen på Guds ord svikter, blir forkynnelsen skiftet ut med korte andakter eller andaktsappell på ungdomsmøter og arrangement. Mange unge er oppatt av det ekstraordinære og nye i tiden. De gamle arbeidsformer med forkynELSE, vitnesbyrd og bønn, med andre ord de former

som er kjent fra bedehuset, har ikke etter mange mening noe å gi de unge i dag.

7) På ungdommenes premisser

Våre ungdomsledere sier i dag, at skal vi nå ungdommen med Guds ord, må vi kommunisere med de unge. Vi må møte dem der de står. Når en eksempelvis bruker sangkrefter, der budskapet er ikke like klart i alle sangene deres, så forsvarer en med det at disse gruppene har en god innlevelse i unges situasjon i dag. Men da arbeider vi på de unges premisser. Det er sant at ungdomstiden kan være vanskelig for mange, med mange spørsmål som de lurer på. Det er også sant at vi skal hjelpe de så langt vi kan.

Men det som er vårt kall og oppdrag er ikke i første rekke å gi svar på alle livets spørsmål, men å hjelpe de til å stille de rette spørsmål. Ungdommene vet ikke (*det gjør forresten ikke de voksne heller*) hva som er de rette spørsmål å stille. Det er tiden – ikke evigheten, de er oppatt med. Hva er så de rette spørsmål? Hvordan skal jeg finne en nådig Gud? «*Det er menneskenes lodd èn gang å dø, og deretter dom*» (Hebr.9,27). Ut i fra denne synsvinkel, må all forkynnsel orienteres ut i fra. Det er en evighet i straffen, og det er en evighet sammen med Jesus. Derfor er menneskenes viktigste spørsmål: Hvordan blir jeg frelst, så jeg unngår Guds vrede? Isrealsfolket skulle slakte et lam, og stryke det på begge dørstolpene, og på

den øverste dørbelken. Hvorfor skulle de gjøre det? 2.Mos.12.23.

Hvis de ikke gjorde det, var de dødsens. Nå sier Det Nye Testamentet oss i 1.Kor.5.7 at «vårt påskelam er slaktet, Kristus».

Skal du ha med Gud å gjøre, skal du unngå Guds straff og pine, så er det ditt forhold til dette lammet, som egentlig er Jesus, som er det avgjørende.

«Du kjem ikke utanom Jesus, om du inn til livet vil gå.»

Mange kristne tenker. Jeg kan ikke se blodet. Jeg kan ikke se Jesus. Men da skal du merke deg noe viktig. Blodet var strøket på utsiden. De som satt inni husene så ikke blodet. De hadde bare et løfte å holde seg til. Men Gud så blodet, og gikk døren forbi. Det var blodet Gud så etter, og bedømte alt utifra det. Det er mange ting i mitt liv som skulle vært annerledes, jeg skulle gjort mer for Jesus. Men når jeg skal møte Gud på dommens dag, så er det bare en ting som er avgjørende, er mitt liv dekket med Jesu blod.

1.Joh.1.7. Hva renser fra all synd? Blodet! Det er ikke din bekjennelse, eller ditt alvor, overgivelse. Så står det at blodet renser fra all synd. Den renser ikke 95 % av mine synder, men den renser fra all synd. Så står jeg hellig og ren og fullkommen innenfor Gud. Kol.1.21.22. Den som har fått sett inn i dette, og funne trøst for sin sjel i dette budskapet, har nok for både tid og evighet. Da blir alt det andre underordnet, i forhold til dette. Det er

avgjørende at vi ikke mister dette perspektive i vårt arbeid.

8) *Ledere*

De som skal ha et ledersansvar, må kunne skille mellom lov og evangelium, og ha en viss åndelig innsikt og modenhet. Derfor skal de unge ikke slippe til å ha bibeltimer, ha andakter, lede møter, være bibelgruppeleddere, eller være gruppeleddere på leirer, der en skal gjennomgå Guds ord for de unge, før de for sin egen del, har det klart

samlingen, en stor rolle, der de i stor grad er med på å styre valg av talere og andaktsholdere. La oss heller holde fast ved «forkynnelsens dårskap» (1.Kor.1,21), uten at vi trenger å søker til det populære og ekstraordinære.

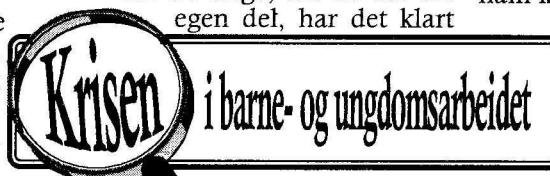
«Og da jeg kom til dere, brødre, kom jeg ikke med mesterskap i tale eller visdom da jeg forkynnte dere Guds vitnesbyrd. For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet. Jeg var hos dere i svakhet, under stor frykt og beven, og min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men

med Ånds og krafts bevis, for at deres tro ikke skulle være grunnet på menneskelig visdom, men på Guds kraft.» (1.Kor.2,1-5)

Avtolutning

Det avgjørende i vårt liv, om vi er unge eller gamle, er at vi «vinner fram til endemålet for deres tro: sjelenes frelse» 1.Peter1,9.

Ingenting må skygge for nettopp dette. Derfor må ikke de unge bli isolerte fra den eldre kristne generasjon og fra de forkynnere som har erfaring og tyngde i sin forkynnelse. Da må de unge og de eldre komme sammen, slik at de kan bli oppbygget «på deres høyhellige tro» Judas v.20. Det å lytte til eldre kristne, er av uunnværlig betydning. Da får en høre gjennom vitnesbyrdene hvordan livet med Gud er og arter seg. Måtte vi alle, stelle oss slik, at Herren kjenner oss, når han henter alle sine Så sier Jesus at «den som seirer, skal arve alle ting» Åpb.21,7.●

om forholdet mellom lov og evangelium. For at en kan lede noen inn i sannheten, må han selv være en kristen, med lys i Ordet. «*Når en blind leder en blind, faller de begge i grøften*» Mt.15,14.

For det annet må lederne selv gå på bedehuset, og ha sin faste plass i forsamlingen. Hvordan skal en få de unge til å gå på møter, hvis ikke lederne selv går foran med et godt eksempel?

Hvordan skal vi få de unge til å komme på møtene? Da er det at en del som tenker, at vi må ha et trekkplaster. Da vil de helt sikkert komme. Hvis vi for eksempel hadde fått en kristen idrettsmann, en kristen kjendis, da ville de lytte til budskapet på en annen måte, da ville de blitt kjekt å være på møte. Dette vil vi sterkt advare imot. Vi skal passe på at vi ikke gjør kristendommen populær, at vi arbeider på slike premisser. Her spiller lederene i for-

Kristendomsfaget

Olav Toft

Det har i den seinare tida vorte strekt fokusert på det nye kristendomsfaget. Størst interesse har det nye kristendomsfaget i folkeskulen skapt, då særleg hjå dei foreldre som har born i skulepliktig alder.

For no er ein ikkje lenger viljig til å ha full respekt for foreldreretten, som til no har gjeve fullt fritak for dei foreldre som har hatt ynskje om det. No skal det berre verta høve til delvis fritak, og det for dei delene av undervisninga som ein ser på som tilslutning til, eller oppøving i ein annan religion - opp til 50 prosent av faget. Føremålsparagrafen av 1969 har fått eit tillegg som ein bør merka seg, nemleg at skulen i si undervisning og oppseding skal fremja åndsfridom og toleranse - eit tillegg som ikkje fanst i føremålsparagrafen av 1969.

Elevane skal ikkje no lenger verta oppseda i kristen tru og moral. No skal faget vera ope og bidra til innsikt, respekt og dialog på tvers av livssynsgrenser, og fremja forståing og toleranse i religiøse og moralske spørsmål. Faget skal gje kunnskap, ikkje forkynning eller opplæring til ei viss tru. - Illustrerande er eit sitat som Stein Henriksen viser til (Dagen 11.aug. d.å.) v/ Sissel Lagerhus i Aftenposten. Det lyder slik: «Illustrerende er et direkte sitat fra Læreplanverket: Kristen-dom - islam, Skapelsen- Skapelsen, Guds engel (Gabriel) - Allahs engel (Jibril), Stamtavlen - Stamtavlen, Jesu fødsel og barndom - Muhammeds fødsel og barndom , Fortellinger om Jesu liv - Fortellinger om Muhammeds liv, Avskjedspreken - Avskjedspreken, Himmel-fart - Himmelreise, Trosbekjennelsen - Trosbekjennelsen, Bønn og salmesang-Bønn og salmesang». Det skal såleis gå for seg ei parallelundevising i same emne henta frå både kristendomen og islam. Men dette kan ikkje anna enn laga rot for elevane. Men slik skal det også gjerast no, og då vert det nok forbode å syngja eller tala om at Gud må få signe vårt dyre fedreland og lata det som hagen bløma. Men då taper me Guds vel-signing, og trekkjer i staden Guds vreide

ned over folket og landet vårt. Må Gud sjå i nåde til oss i vår naud. ●

Allah og Gud

Olav Toft

Det har i den seinare tid også vorte fokusert på tilhøvet mellom Bibelens Gud og Koranens Allah.

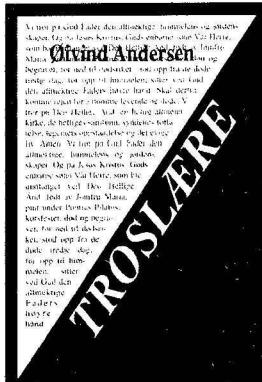
Vår Gud vert kalla Allah på arabisk. Men den muslimske Allah er ein heilt annan og med heilt andre eigenskapar enn den me har. For vår Gud er ikkje berre skapar og opphaldar av det skapte. Han er trufast og har sett oss menneske eit mål heime hjå seg, og det er hans vilje at alle menneske må verta frelstes og koma til å kjenna sanninga (1Tim 2,4). Sjølv har han gjeve Sonen sin, Jesus Kristus, til soning for syndene våre med di han let han gå i døden for å frelsa dei som trur på Jesus og kjem til han.

Når det gjeld namnet for Gud, er det ikkje det som er det avgjerande, men personen som har namnet. Det har vorte slått fast i den religionshistoriske gransk- inga at det finst gudstru så å seia hjå alle natur- og kulturfolk utover på heile jorda. Denne gudstrua er rettnok ikkje homogen over alt, men skifter karakter frå religion til religion. Og då vil dei som høyrer til ei språkeining brukta det namnet på Gud som språket deira har. På hebraisk vert Gud helst kalla Adonai eller Israels Gud.

Difor – når evangeliet skal forkynnast for muslimar, må sanninga koma tydeleg fram, nemleg at den Gud som misjonæren forkynner er ein forsona Gud ved Jesus Kristus, Guds einborne Son. Allah er ikkje identisk med Bibelens Gud. Det er eit hånd mot Gud og eit bedrag mot menneska å sidestilla Bibelens Gud med Koranens Allah. For gudsomgrepet er ikkje det same i islam som i kristendommen. For dei førislamske arabarane var Allah kjend som ein av avgudane i Mekka, og namnet Allah vart brukt som eit personleg namn på måneguden. Halvmånen er framleis symbolet på islam av i dag, og prydar no moskeane i heile den muslimske verda. ●

Troslæren av Øivind Andersen – en klar bibelsk veiledning

Av Reidar Eriksen

Forfatter:
Øivind Andersen

Utgitt av:
**«På Bibelens
Grunn», 1997**

Pris: 200,-
Antall sider: 344
Salg:
Gordon Landro
4167 Helgøy

Det er et rosverdig tiltak stiftelsen På Bibelens Grunn har gjort når den nå gir ut Øivind Andersens Troslære på nytt.

Navnet Øivind Andersen er vel kjent og kjært blant kristenfolket både i vårt eget og i de andre nordiske land. Som bibellærer, forkynner og sjælesørger fikk han gjennom et langt og aktiv liv være til stor hjelp og velsignelse for veldig mange, ikke minst gjennom sin gjerning som lærer ved Fjellhaug Skoler i mer enn 40 år.

Øivind Andersens Troslære er på flere måter en særpreget bok. Egentlig er den samlingen av de manuskripter han selv brukte i sin undervisning i troslære på Fjellhaug, og disse manuskriptene er nok ikke bearbeidet av forfatteren med tanke på utgivelse i bokform.

Boka er bygd opp omkring de viktigste deler av den kristne tro. Stoffet er delt inn i seks hovedavsnitt som inneholder – læren om Gud, skapelsen, det ondes problem, Guds forhold til mennesket og skaperverket, forløsningen i Kristus og Den Hellige Ånds gjerning og de midler Han bruker.

Framstillingen er fyldig og klar med en mengde bibelhenvisninger, og boka egner seg spesielt godt som studiebok og som en god veileder for den enkelte bibelleser. – En vil riktig nok savne visse deler av troslæren, så som de siste ting. Men en vil likevel finne et fyldig bilde av den kristne tro.

Noen særpreg av boka skal spesielt framheves. Den er først og fremst tillitsvekkende fordi forfatteren på en så klar og avgjort måte gir utsyn for at han i alle spørsmål er *forpliktet på Guds Ords autoritet og sannhet*. Derfor er det hva Bibelen sier som alltid blir det avgjørende i framstillingen. Derved vil leseren kunne kjenne seg trygg på at han blir ledet til klarhet om hva Bibelen sier i spørsmål om tro og liv, samtidig som en vil finne orienteringer om andre og ulike oppfatninger og synsmåter omkring disse spørsmål.

Dernest skal nevnes *det sjælesørgeriske sikte* boka har. Som lærer og forkynner var jo Øivind Andersen kjent som sjælesørgeren, slik vi også møter ham gjennom hans mange oppbyggelsesbøker. Dette gjelder også i møtet med hans Troslære. Det er befridende å lese den klare bibelske behandlingen av de viktige dogmatiske spørsmål.

Et tredje særpreg ved denne troslæren er at forfatteren ikke setter skille mellom dogmatiske og etiske spørsmål, slik det vanligvis blir gjort. Han viser til at behandling av etiske spørsmål naturlig hører heime under framstillingen av den kristne tro, og belyser dem der.

Det er noe av tankekors at en så grunnsolid lærebok i dogmatikk så lite er i bruk i dag. En årsak kan vel tenkes å være det som tidligere er nevnt om mangler ved boka. Men ser en verdien av en klar bibelsk veiledning i de viktige trosspørsmål, burde denne boka i langt større grad vært i bruk i undervisningen i troslære.

Nå når Øivind Andersens Troslære foreligger i bokform på nytt, er det å håpe at den vil få ny aktualitet som lærebok. I alle fall bør det være av største interesse for den enkelte bibelleser å anskaffe boka og ta den i bruk. Med sine 344 sider er den ei fyldig bok. Men den er rik på velsignalser og anbefales på det varmeste.

Det er hans verk

Av Nils Dybdal-Holthe

Del 1 av 4

*...for at ikkje noko kjøt skal rosa seg for Gud.
For det er hans verk at de er i Kristus Jesus, han som for oss har vorte visdom fra Gud, rettferd, helging og utløysing,
så at – som skrive står:
Den som rosar seg, han rose seg i Herren!*

(1Kor 1,29-31)

I. Kristus er blitt oss**VISDOM**

Det er hans verk, nemleg Guds verk i Kristus. Alt avheng av vår stilling til Kristus. Det skjer noko når me vert frelst, på fleire måtar og område. Og Paulus kan seia i 2. Kor. 5, 17: at *alt* er blitt nyt. Det må vere ei stor endring! Og dette heng saman med omvendinga, for det tyder heilt om. På alle felt får livet vårt ei ny retning eller kurs. Men alt dette skjer ved Kristus og på grunn av han. Difor er Kristus sentrum i vår frelse. Ja, me kan faktisk seia at alt er berre han. Det fins ikkje noko ved sida av Jesus Kristus.

Her skal me stansa ved dette: Kristus er blitt oss visdom frå Gud. Og sume tolkarar (og bibelomsetjingar) meiner og viser at dette er overskrifta eller hovudinnhaldet i dei neste orda i v. 30. Kristus er vår visdom på den måten at han er blitt vår rettferd, helging og utløysing.¹ Men ikkje alle er samde i det, og me vil ta for oss kvart av desse orda som eigne emne.²

Visdom! Kva slags visdom?

Visdom er det rette synet på tilværet og livet og alt som høyrer til det. Det er det rette synet og dermed meinings og kunnskap om Gud, menneske, frelse, livet på jord og æva. Når Kristus vart dette for oss, tyder det at han viste oss Guds frelsesplan for verda.

Det er altså ikkje tale om vår eigen verdslege vis-

dom eller tanke. Og det er heller ikkje grekarane sin filosofi som tyder kjærleik til visdomen. Visdom heiter Sofia på gresk.

Grekarane var stolte av visdomen sin. Store namn kan nemnast her, kjende frå soga og filosofien. Me veit om den vise Sokrates, om Platon og seinare Aristoteles m.fl. Dei har hatt mykje å seia for utviklinga i Europa og seinare i Amerika. Ein hovudtese var at mennesket var godt. Me skulle berre dyrka og få fram det gode. Idé-verda er det eigentlege, det me ser er igrunnen uverkeleg. Fleire av filosofane tala om ein frelsesveg, men det var eigentleg eit sjølvstrev. Dei skulle berga seg sjølv – ei såkalla «soteriologisk oppstigging». Hugo Odeberg siterer ein jødisk forskar, Samson Hochfeld, som seier at «antikkens ikke-jødiske etikk er helt igjenom egoistisk orientert».³ Eit hovudmål var å sokja lukka og nyting.

Paulus er streng her. Nå skriv han til kristne nett i Hellas, Korint låg der. Så siterer han eit bibelvers og seier: Gud vil øydeleggja dei vise sin visdom, v. 19. Med dette vil han seia at Gud ikkje kan bruka dei menneskelege tankane. I omvendinga er det nett det Gud strevar med hjå mange menneske. Han må seia til folket: Det du meiner om frelsa er galt. Det er ikkje slik som folk flest trur eller meiner.

I v. 21 seier han så: Verda kjende ikkje Gud ved sin visdom. Etter syndefallet er menneske totalt blind for dei åndelege ting og kan ikkje skjøna Gud

og frelsa. Det er ein hard lærdom for mange menneske. Det er og ei frukt av fallet.

I v. 22 heiter det så å grekarane søker visdom, det er nett filosofien. Sett frå kristen synsstad er det heidenskap. Filosofi er ein freistnad på å forstå alt og godta mennesketanken som øverste instans. Og det var ein føresetnad for å verta frelst at ein var vis.⁴ Paulus seier nei. Det er ikkje slik i Guds rike. For å prova det, viser han til deira eiga erfaring: Det var ikkje mange vise som vart kristne, v. 26. Gud brukte heilt andre måtar og kriterier. Gud gjorde tvert om dei vise til skamme i måten han handla på.

Me er tvert om uforstandige (Tit. 3, 3). Alt profeten hadde sagt: Me for alle vill som får (Jes. 53, 6). Me visste ikkje betre, me kjende ikkje vegen. Til romarane er han endå strengare og siterer eit salmevers: Det er ingen forstandig – som søker Gud (Rom. 3, 11).

Me trong altså ein ny visdom, ein ny slags visdom. Det måtte Gud gje oss i Kristus. Og når kallet frå Gud kjem og me vert gjenfødde, tek me til å sjå alt i eit nytt lys. Æva kastar lys inn over vårt liv og over alle andre ting. Det vert ein ny visdom, utskild frå alt det jordiske.

Kva er så det nye, som me nå får lys over?

1. Me ser oss sjølve

Me får det bibelske menneskesyn. Før hadde me vore ganske innbilske og trudd mykje godt om oss sjølve. Me fylgde faktisk

Platon og gresk filosofi 400 år f. Kr. Kva viser så Kristus oss?

a) Me er fortapte – nå, her og i æva. Me er i vår natur utan von, lik ein som druknar på havet utan redningsvest. Fortaptinga er ikkje framtidig berre. Kvart ufrelst menneske lever som fortapte – men med ei von om frelse.

b) Me er syndarar – der ligg grunnen. Men me får sjå synda i eit nytt lys. Det vert ikkje berre: Det var synd på han. Men: synda er forbryting mot den heilage Gud. Det er maje-stetsforbryting. Me har forbrote oss mot Skaparen, den Allmektige.

I tillegg ser me at synda ikkje er ytre moralske feil. Den er ein indre skade, den er motvilje og fiendskap mot Gud. Me står for Gud ... og slår vårt blikk ned av skam. I Rom. 8,7 skriv han: Mennesket er ikkje lydig mot Guds lov, og kan heller ikkje vera det. Og i Rom. 3, 12: Alle er duglause.

c) Me ser og at alle er syndarar, og me er like for Gud. Ein fin moral frelser ikkje. Visdom og kunnskap er ikkje til noko hjelp.

Gud må altså visa oss korleis me eigentleg er i hans augo. Me må sjå oss sjølve med Guds augo. Og det er ein krass dom over oss. Me ser det ikkje sjølve. Men i møte med Jesus vil Anden avsløra kvar og ein.

2. Me ser frelsa

Alle menneske har sine eigne tankar om korleis dei skal verta sæle. Det er vår eigen visdom og vårt eige vit som fortel oss det.

Eigentleg er alle religionar blitt til slik.

Bibelen seier me alle tek feil. Me må få sjå noko nytt. Me må sjå frelsesvegen slik Gud ser han:

a) Frelse finn me berre i Jesus. Han er Guds utvalde reidskap. Det var din-for han kom til jord. Paulus skriv klårt om det. I v. 18 har han sagt: Ordet om krossen er vel dårskap for dei som går fortapt, men for oss som vert frelste er det ei Guds kraft. Ordet om krossen er Jesu gjerning, langfredag, påskebodskapen, – sjølve grunnvollen for Guds frelse. Dei som ikkje har Guds visdom vil forakta dette den dag i dag. Korleis kan ein død mann frelsa slekta? spør dei. Trass i alt det andre seier, skriv han vidare i v. 23: Me forkynner Kristus krossfest.

Dette stemmer med profetordet. Same dag som fallet hende i Eden, kom den første lovnad: Kvinnen si ått skal knusa slangen sitt hovud. 1. Mos. 3, 15. Det er kalla det første evangeliet (protoevangeliet). Jesus vart oppfyllinga av det, og han sa: Eg er døra. Joh. 10, 9.

Men dette må Anden læra oss. Dette høyrer til den himmelske visdom. Songaren har rett: Du kjem ikkje utan om Jesus...

b) Frelsa er ved tru. Det må me og læra, og det er og motsett all vår tanke og visdom. Me tenkjer alltid på gjerningar, bøner, offer, vera snill og grei og gjera noko godt.

Bibelen tenkjer berre på tru. Den himmelske vis-

dom seier klårt: du blir eit Guds barn utan ein gong å tenkja godt. Trua er det motsette av alt det menneske meiner. Den lukkar alle gode gjerningar ute. Du skal ikkje be, ikkje ofra, ikkje prøva å bli betre, ikkje gjera ein einaste god gjerning – for å bli kristen.

Berre vera stille, ta imot, seja takk Jesus! Tenk det var for meg. For Gud reknar berre med ein god gjerning: Jesu død. Difor kan me seja at frelsa er av nåde, den er gratis, utan fortjeneste.

Luther såg det då han sat i slottstårnet i Wittenberg i 1513 og las Rom. 1, 17: Den rettferdige av tru, skal leva. Då skreiv han orda: Sola fide – ved tru åleine. Så fullstendig avhengig av Jesus er me. Ingen ting i oss er brukbart. Alt er syndig, ureint og ubrukande. Berre tru. Det er Guds visdom.

3. Livet.

Me får nytt lys over livet vårt i møte med Jesus. Me skal ikkje leva slik andre menneske meiner det er rett. Her er mange pavar som set opp reglar for korleis me bør vera. Den himmelske visdom syner oss berre til Ordet. Det som stemmer med Guds ord er eit rett liv. Men livet må vera og det vert ei frukt av at me lever med Jesus. Då kjem og dei gode gjerningar og offer for Gud. Men dei er ikkje grunn til frelse. Dei vert takk for frelsa som er ferdig. Det er her det rette misjonssinn veks fram. Og her må det veksa fram, elles vert det krampaktig lovsinn for å tilfredsstilla Gud eller få eit godt samvit. Orda me brukar om vår teneste røpar lett motiv og årsak. Det kan vera eit fårlag teikn når

folk talar frimodig om å «gjera ein innsats for Jesus» m.m. Er det frukt eller kjøtleg iver? Mange av oss har visst teke imiss her og treng tilgjeving.

Jesus sa ein gong: Du har løynt dette for vise og forstandige, men openberra det for dei umyndige. Mat. 11, 25. Umyndige er dei som bøyar seg for Gud og høyrer, tek imot og let seg bøya ned under krossen. ●

1. Leon Morris: *Tyndales kommentar til 1. «Corinthians»*, London 1969 p. 50.

2. E. Danbolt: *Første Korinterbrev. Credo-komentaren 1985 (dansk)*, s. 87.

3. Hugo Odeberg: *Fariseisme og kristendom*. Oslo 1949, s. 24.

4. *Her meiner eg verdsleg filosofi. Sume brukar termen Filosofi om ein viss type kristen tenkjing. Eg skal ikkje vurdera den her.*

Bibeltroskap

Av Dr.theol. Carl Fr. Wisløff i «En grunn å stå på – en kurs å følge»

Et ord til oss som gjerne vil være og kalles bibeltro:

Et avgjørende merke på bibeltroskap må være å finne i vår egen daglige ferd. En bibeltroskap som bare sitter i hodet, men ikke i hjertet, er ikke mye verd. «Lat det merkast i meir enn i ordi – .»

Det er ikke for ingen ting at Paulus gjerne slutter sine brev med å formane sine troende lesere til et hellig liv. Først kommer han med læren og undervisningen, idet han skiller sannhet fra løgn og viser oss åpenbaringens herlighet i Jesus Kristus. Deretter taler han varmt og inntryggende til de troende om hvor nødvendig

det er å leve et hellig liv.

Vi må legge vekt på å følge Guds Ord i vår daglige ferd.

Verden vender Guds Ord ryggen og lever etter sine lyster. Guds barn må ikke gjøre det.

I århundrer var Europa en «kristen» verdensdel. Hvor mye virkelighet det var i dette, skal vi ikke diskutere her. Men det var enighet om at kristendommens tro og moral var det rette og sanne. Ingen fikk motsi dette.

Dette er for lengst annerledes.

Den tid er med andre ord forbi da den offentlige moral var den kristne moral. Vi er på full fart inn i en tilstand hvor den offentlige moral er

direkte antikristelig i mange styrker.

Hva betyr det for oss? Det betyr blant annet at de troende – som aldri før siden kirkens eldste tid – må legge vinn på å være «annerledes» enn verden. Vi må i ord og i gjerning vise at vi er annerledes enn verden, idet vi følger Herrens vilje.

Vil de troende ikke legge alvor i dette, så vil kristendommen forsvinne fra Europa som en vannskvett på et trekkpapir.

Denne verden skal forgå, sier Guds Ord. «Da nå alt dette oppløses, hvor må I da strebe etter hellig ferd og guds frykt» (2 Pet 3,12). ●

Profeten Joel og endetiden

Av Dag Risdal

Leksjon 6 (fortsettes)

Hva sier Bibelen om de siste ting?

Det sentrale budskapet i Joels bok dreier seg om HERRENS DAG – den dag Herren griper til handling – både til dom (for de vanstro) og til frelse (for dem som venter på ham).

I Joels bok møter vi et ord som innvarsler «de siste dager», nemlig basunen: «Blås i basun på Sion!» (Joel 2,1). En dag skal den siste basun lyde: «For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet» (1 Kor 15,52).

Bibelsens frelseshistorie er målrettet. Alt går mot en avslutning av denne tidshusholdning. Alt beveger seg mot den ene store dag – Kristi gjенkomst: «Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning...» (2 Pet 3,10).

Men når det gjelder de siste ting, bør vi være nøkterne og varsomme med å slå fast detaljene og rekkefølgen av det som skal skje. Det fremsettes mange teorier om dette i dag. Det er farlig å kartlegge disse begivenhetene på forhånd. Profetiene er gitt oss på en slik måte at vi ikke skal kunne forutsi dem i detaljer. Vi har ikke fått profetiene som en togtabell – med visse klokkeslett når det og det skal skje – men en angivelse av det Herren har beredt for oss.

Jesus sier: «Og nå jeg har sagt dere det før det skjer, for at dere skal tro når det skjer» (Joh 14,29). Etter hvert som begivenhetene inntrer, kommer vi til å kjenne dem igjen. Men vi kan ikke kartlegge dem på forhånd!

Endetidens budskap er gitt oss gjennom tegn (billedspråk, symboler), se Åp 1,1. Dette kan være en måte Herren vil holde oss våkne på i avslutningen.

Ett viktig tegn er Israel. Det er hevdet at Israel er viseren på Guds store ur (Rom 11,25-27).

*

En konkret sak som berører de siste ting er døden. På grunn av syndefallet er døden blitt en uhhyggelig realitet: «Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle» (Rom 5,12).

Døden har tre faser. Døden er i første omgang en åndelig død (Ef 2,1-5). Som følge av misgjerninger og synd, blir menneskene skilt fra Gud (Jes 59,2). Med den åndelige død følger så den legelige død. Og så fremt et menneske ikke er kommet i et personlig samfunn med Jesus i løpet av sin levetid, følger den evige død – som innebærer «en evig fortapelse borte fra Herrens åsyn» (2 Tess 1,9).

*

En kristen kan ikke bli frittatt fra den legelige død, selv om døden er overvunnet og beseiret av Jesus. Det ser vi av Rom

8,10: «Dersom Kristus bor i dere, da er nok legemet dødt på grunn av synd, men ånden er liv på grunn av rettferdighet.» – Kjødet – det gamle menneske – har sitt sete i legemet. Derfor er legemet dødt på grunn av synd.

Det innebærer at når en kristen går ut av denne verden, må han forlate sitt legeme. Selv en kristen kan frykte døden, om han enn tror på sin Frelser: «Vi som er i denne hytte, sukker under byrden. For vi vil ikke bli avkledd (oppleve den legemlige død), men overkledd med herlighetslegemet, for at det dødelige skal bli oppslukt av livet» (2 Kor 5,4).

Når de kristne dør, kommer de ikke direkte inn i himmelen og de fortapte kommer heller ikke like i helvete. Men alle kommer vi inn i dødens store venterom. I dette «venterom» er det to avdelinger. Det ene kalles dødsriket (Hades). Dit kommer de fortapte. I Luk 16,23-24 hører vi om den rike som «slo sine øyne opp i dødsriket, der han var i pine.» – De fortapte blir her i varetekts inntil dommens dag (2 Pet 2,9). I dødsriket er det ingen som priser Herren. Her er det stille og tyst.

De frelstes kommer til Paradis (Luk 23,43). Om Lazarus står det at han kom «til Abrahams skjød» (Luk 16,22).

Det finnes ingen mulighet – etter døden – å komme fra den ene avdelingen til den andre.

Eksempelfortellingen om den rike mann og Lazarus viser klart det (Luk 16,26). Det er et stort

svelg mellom de to avdelinger.

I dødens store venterom er alle skilt fra sine leger – både de frelse og de fortapte. Men for dem som tror på Jesus, blir døden en tjener, sml. Rom 8,28. Selv «den siste fiende» (1 Kor 15,26) har Jesus tvunget til å bli en tjener til det gode (og til salighet) for den som tror på ham!

For i Paradis priser de Herren – der tjener de ham dag og natt i hans tempel. Apostelen Paulus opplever en spenning omkring dette: «For meg er livet Kristus og døden en vinning. Men dersom det at jeg lever i kjødet gir frukt av mitt arbeid, da vet jeg ikke hva jeg skulle velge. Jeg kjenner meg dratt til begge sider. Jeg har lyst til å bryte opp herfra og være med Kristus, for det er så mye, mye bedre» (Fil 1,21-23).

*

Ut fra Skriften synes det å være klart at de troende går ikke inn i en «søvn» eller tilstand av «dvale» når de dør. Men de er med Herren: «Vi er altså frimodige, og vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren» (2 Kor 5,8). – «Borte fra legemet – og hjemme hos Herren», det er et fint uttrykk! Det som altså skjer når en kristen dør, er at legemet legges i grav, mens ånden går til Jesus. Tenk på den bønn Stefanus ba: «Herre Jesus, ta i mot min ånd!» (Apg 7,59).

Dette blir altså det store venterom inntil Jesus kommer igjen. Da skal han fullføre frelsen for

dem som tror og dommen for dem som går fortapt: «Og de skal komme ut, – de som har gjort det gode (omvendt seg og kommet til tro på Jesus), til livets oppstandelse, men de som har gjort det onde (avvist budskapet om frelsen), til dommens oppstandelse» (Joh 5,29).

Både de frelse og de fortapte skal få sine legemer igjen. Det dreier seg om en legemlig oppstandelse for alle mennesker (sml. Dan 12,2).

For troens folk blir dette herlig: «Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighets-legeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg» (Fil 3,21).

I oppstandelsen får vi våre legemer igjen. Det er det samme legeme som ble lagt i jorden, som står opp igjen, men i forklaret, herliggjort skikkelse (1 Kor 15,42-44).

Dette er først skjedd med Kristus. Da Jesus sto opp av graven, sto han opp legemlig. Fra nå av hadde han et forherliget legeme. Men det var det samme legeme som lå i graven som er oppstått. Det var de samme hender og føtter som bar naglemerkene som nå var stått opp. Det er det legemet som var dødt, som ble gjort levende (Åp 1,18).

Vi har et fint bilde på dette i Åp 5,6: «Og jeg så – og se: ... det stod et lam, likesom det hadde vært slaktet...» – Det er ikke slaktet nå, men en kan se på dette lam at det har vært slaktet. Men nå er det levende!

Dette er et billedlig uttrykk for at Jesus virkelig har vært død, men nå lever han – med sitt nye herlighets-legeme.

Og sårmerkene hans, det er hans seierstegn. Jesus har beseiret alle sine fiender (Ef 1,19-21). Jesus har seiert over synden, verden, djævelen, døden – og over vårt gamle menneske (Joh 16,33; Kol 2,14-15 og Heb 2,14-15). Derfor kan vi bryte ut i jubel: «Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» (1 Kor 15,57).

På samme måte som Jesus har fått sitt herlighets-legeme, skal vi få våre herlighets-legemer. Og det blir vårt jordiske legeme som oppstår i herlighet, bortsett fra at alle merker av synd og skrøpelighet er borte. Alt er skjønt i evigheten.

I himmelen er det ikke spørsmål om mann og kvinne. Da er det ikke noen kjønnsforskjell, men vi er som englene (Mark 12,25). ●

Ord av Rosenius om syndenes forlatelse

- Dette emnet er det største og viktigste i vår kristelige troslære.
- Det er tillike det aller vanskeligste både når det gjelder den rene tilegnelse og daglige anvendelse.
- Det er syndenes forlatelse som gjør oss til kristne.
- Det må være så smått det være vil med et menneskes kristendomskunnskap forøvrig, men er ordet om Kristi fullbrakte verk, om nåden i ham og syndenes forlatelse blitt en levende virkelighet for dets hjerte, da er et sådant menneske allerede en kristen.
- Å gripe ordet om sine synders forlatelse og daglig holde fast i sann og levende tro er imidlertiden kristens aller vanskeligste kunst. Og grunnen er den at en kristen daglig ser så uendelig mye synd og skrøpeligheter hos seg selv og mangler med sin egen kristendom. Nåden og den evige rettferdighet derimot hverken sees eller føles.
- Og ordet sier at første gang du i din syndenød og rådløshet rettet ditt blikk mot den korsfestede, ble ditt navn skrevet i livets bok. Dette må du tro og ikke oftere be om nåden, for du har fått den.
- Denne syndenes forlatelse skal være oss en evig eien-dom, en daglig og evig nåde som ikke rokkes. Ikke engang de synder som ennå bestandig henger ved oss og dessverre under tiden gir utslag i handling, kan ta syndenes forlatelse fra oss. Syndenes forlatelse gjelder alle synder, ikke bare tenkte og oppdiktede, men virkelige. Ikke bare små, men også store, ikke bare håndens og tungens synder, men også hjertets og tankenes. Ikke bare forbigagne, men også de nåværende, og som Luther så dristig sier: «Ikke bare de overvunnede og avlagte synder, men også de som ennå er sterke og mektige i meg." (Hentet av K. Fjelde fra «Samlade Skrifter II», C.O.Rosenius) ●

Kassetts-opptak fra Bibelsamling, Audnastrand 17.-20. juli 1997

Carl Fr. Wisløff:

1. Frihet fra menneskers dom
2. Frihet fra lovens dom (Gal 3,13)
3. Frihet fra syndens makt (Rom 8,12-15)
4. Bibelen eller tidsåndens diktatur? (Jos 24,15-17)
5. Fø mine får (Joh 21,15-17)

Hver kassett koster kr. 40 + porto.

...bestilles fra:

BIBELSK

TRO
Kassettjeneste
Postboks 116, 4320 Hommersåk

Henric Staxång:

6. Forholdet til synden (Salme 51)
7. Forholdet til medmenneskene (Salme 62)
8. Forholdet til Kristus
9. Er du på den smale veien? (1 Kor 9,24-27)

BESTILL OGSÅ ØIVIND ANDERSENS TROSLÆRE (kr 200)

► Er skatten min?

Av Gudmund Vinskei, i boken «Perleskrinet», Lunde forlag

«Da han kom over en meget verdifull perle, gikk han bort og solgte alt han eide og kjøpte den» (Matt. 13, 46).

Har du funnet perlen?

Eier du frelsesvissitet?

Guds ord taler om troens fulle vissitet (Hebr. 10, 22). Det taler om Åndens vitnesbyrd om at vi er Guds barn (Rom. 8, 16). Og Guds ord forkynner til frelsesvissitet. Den som har Sønnen har livet (1. Joh. 5, 12).

Frelsesvissitet er altså ikke en vissitet om at alt er rett og i orden med deg. Den bygger ikke på dine gjerninger. De er alle smittet av egoisme og synd. Den bygger ikke på dine opplevelser. Disse vil etter som tiden går enten bli små og ubetydelige fordi de hører fortiden til, eller bli overdimensjonert fordi du prøver å blåse dem opp til å bli mer enn de egentlig var. Frelsesvissitet bygger heller ikke på

følelser. Det var nok det så mange tigget og ba om: å føle seg frelst. Noen synes også at de fikk gode følelser under spesielle forhold, eller i et møte med fest og stemning. Men så bleknet det i hverdagen og frelsesvissheten forsvant.

Legg merke til at frelsesvissitet er troens fulle vissitet om at Jesus er alt du trenger til liv og salighet. Jesus bor ved troen i våre hjerter. Ånden vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

Hvordan får så du denne frelsende tro som henger fast ved Jesus?

Du får denne troen ved å høre evangeliet om alt det som Jesus er og har gjort.

Du er så opptatt av alt det som er galt med deg og alt du må gjøre. Guds ord sier: Se på Jesus, hør hva han har gjort for deg. Da glemmer du alt ditt eget strev som det ikke er noe gagn i, og så kommer Den

Hellige Ånd og herliggjør Kristus for deg. Han blir åpenbart for ditt hjerte. Du ser at Jesus og han alene er alt du trenger til liv og frelse.

Frelsesvissheten bygger altså på det Jesus er og gjorde. Det står evig fast. Men da er det klart at frelsesvissheten er knyttet til Guds ord. Du må stadig til Ordet. Du må høre og lese om Jesus. Hjertet ditt er som en sil. Du greier ikke å holde fast på evangeliet. Det må stadig lyse inn i ditt hjerte på nytt. Troen kan bare finne trygghet når du henger fast ved Ordet om Jesus. De gamle kristne ble kalt lesere. De leste Guds ord og oppbyggelige bøker. Der fant de hjelp og frelsesvissitet.

Det må du også gjøre. Så vil Herren åpenbare Kristus for deg som din frelser og forsoner. ●

BESTILL BIBELSK TRO

Ordinært abonnement, helår
Studentabonnement, helår

kr. 120,-
kr. 100,-

Diktheftet «I Herrens hånd» av Olav Nergård
gratis til alle nye abonnenter! (Verdi kr 58,-)

Ønsker du å dele ut Bibelsk Tro til venner og kjente?
Ta kontakt, så sender vi deg noen ekstra eksemplarer!

BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 Nærø

Medarbeidere/skribenter i dette nummeret:

Oddvar Dahl

Født 1946 på Hidra. Tryggheim folkehøgskole 1964-65. Fjellhaug bibelskole 1968-69. Forkynner i NLM fra 1969.

Nils Dybdal-Holthe

Født 1934 i Vikedal. Eksamens i pedagogikk og mellomfag i kristendom ved Lund universitet i Sverige. Volda lærerskole (1968). Spesialpedagogikk grunnfag (1971). Har vært lærer og forkynner i flere år. Gen.sekr. i Muhammedanermisjonen 1986-91.

Reidar Eriksen

Født 1922 i Stavanger. Diakonutdannet ved Det norske Diakonhjem, Oslo, 1948. Stavanger off. lærerskole 1968. Misjonær i Etiopia 1949-67. Lærer ved Nærø ungdomsskole 1968-70, Kvås folkehøgskole 1970-74. Rektor Fjelltun Bibelskole, Stavanger, 1974-89.

Ivar Lyster

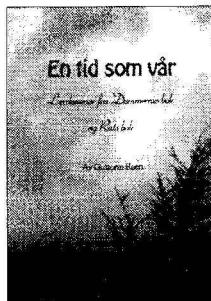
Født 1936 i Nesset i Romsdal. Har vært forretningsmann. Nå fast arbeider i barne- og ungdomsarbedet i Stavanger krets av NLM. Internasjonalt styremedlem i Gideon.

Odd Eivind Stensland

Født 1960 i Hjelmeland. Fra 1985 forkynner i Bergen krets av NLM.

Terje Treidene

Født 1955 på Voss. Utdannet tømrer. Forkynnerkurs 1981-83. Forkynner i NLM, Vestfold krets 1980-83, Oppland krets 1983-85, Haugesund krets fra 1987. Vaktmester ved Solgrø ungdoms- og misjonssenter i 4 ½ år.

«En tid som vår»

Lærdommer fra Dommernes bok og Ruts bok

Ny bok skrevet av Gutterm Raen.

kr 70,-

Bibelsk Tro Kassettjeneste

Postboks 116

4320 Hommersåk

Krogedal bok & papir

4350 Nærø - 4341 Bryne

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

Foto: Sverre Egeland

Strømmer har løftet opp, Herre, strømmer har løftet opp sin røst, strømmer har løftet opp sine brusende bølger.

Herligere er Herren i det høye enn røsten av mange vann, havets mektige brenninger.

Dine vitnesbyrd er fullt stadfestet. For ditt hus sørmer seg hellighet, Herre, til dagenes ende.

(Sal 93,3-5)